

Gyönyörű
BUCSÚZÁS

JAMIE
McGUIRE

Dream
válogatás

Egy Maddox sosem tudott veszteni, de a Halál mindig győz.

Tizenegy évvel azután, hogy szerelmével, Abbyvel Vegasba szöktek, Travis Maddox különleges ügynök végrehajtja a maga önkényes ítéletét Benny Carlisin, a maffiacsalád fején. Ezért Vegas legrégebbi és legkegyetlenebb szervezett bűnözőfamíliája most bosszúra készül. A célpont pedig a Maddox család minden tagja.

Travis testvére, Thomas, azért, hogy megvédje családját, olyan lépésre szánja el magát, amivel fájdalmat okoz szereteteinek: eljátssza, hogy a maffia kioltotta az életét. Eközben a család tudtára jut a titok, amit Thomas és Travis egy évtizeden át őriztek, és a Maddoxok most először kerülnek szembe egymással. Harag és gyász tombol bennük. Bár valamennyien ismerik már a veszteség ízét, a család kibővült, és a korábbinál nagyobb a kockázat. És miközben testvér testvér ellen, feleség feleség ellen foglal állást, mindannyian választás elé kerülnek: hagyják, hogy a félelem elszakítsa őket egymástól, vagy még erősebbé kovácsolja a családot.

JAMIE MCGUIRE így vall arról, mi inspirálta az írásra: „Harmadikban a születésnap bulimon Ryan Coffey-től egy naplót kaptam ajándékba. Minden lapját teleírtam, és amikor betelt, megkértem anyukámat, hogy vegyen nekem egy újat. Mire leérettségiztem, 21 naplót írtam tele. Főként azokról a srácokról meséltem, akikbe belezúgtam, mert be kell vallani, gyorsabban át lehet esni az első csókon a lapokon, mint a való életben. Főleg ha visszahúzódó, vörös és szeplős vagy.” Ez a könyv a Beautiful-sorozat ötödik kötete.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Gyengéd, mégis szenvedélyes. A kedvenc sorozatom páratlanul tökéletes befejezése. A Gyönyörű búcsúzás hibátlanul játszik az érzelmi húrokon. Felejthetetlen regény!”

Goodreads

„Szebb befejezést nem is írhattak volna ehhez a sorozathoz. Aki csak olvassa, ismét beleszeret a Maddox családba. Újra meg újra el fogom olvasni.”

Book Lovers Hangout

„Jamie McGuire képes arra, hogy olyan történetet tárjon elénk, amely érvényre juttatja a szereplőket, és mély nyomot hagy a szívünkben.”

Liis' Bookshelf

„Az eddigi legjobb Maddox-regény. Tele van szívszorító és drámai eseményekkel, ugyanakkor intenzív és magával ragadó történet.”

Barnes and Noble

„Jamie McGuire újabb lenyűgöző és érzelmileg felkavaró története letaglózza az olvasót, ezzel együtt arra ösztökéli, hogy ne tegye le a könyvet. Káprázatos, mesteri meseszöveg.”

Amazon

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű
BÚCSÚZÁS

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

THOMAS

EGY HIDEG KIS KÉTSZEMÉLYES FOTELBEN ÜLTEM LIIS KÖRTERMÉBEN. A falakon a barna és kék egymást ütő színekombinációja, valamint a minimalista berendezés inkább egy menő szállodára, mint egy szülészetre emlékeztetett. Jövendőbeli feleségem kellemesen elhelyezkedett az ágyban és gyönyörű volt. A melléhez szorította Stella apró, összegömbölyödött testét abban az ágyban, amiben életet adott a lányunknak. Tizenhét hosszú óra után először pihentem meg. A vállam elernyed, és hangosan kifújtam a levegőt. Sosem zavart, ha keveset vagy semmit sem aludtam, de az, hogy végig kellett néznem, hogy a nő, akit mindennél jobban szeretek, ilyen sok fájdalmat szenved el, nagyon megviselt.

Liis láthatóan kimerült. A szeme alatt lilás karikák húzódtak, és bár így is páratlanul szép volt, azon méláztam, hogy felajánlhatnám, elveszem tőle Stellát, vagy inkább megvárjam, hogy ő kérjen meg rá.

Stella tőlem nem messze az anyja karjában aludt. Egyszerre volt megnyugtató és felkavaró érzés látni, ahogy derűs nyugalommal összesimulnak. Stella egy új élet volt, akit együtt teremtetünk, két olyan ember tökéletes kombinációja, akik valaha

idegenek voltak egymásnak. Mostantól saját gondolatai, érzései és – mivel a mi lányunk – megingathatatlan véleménye lesz. Az életén töprengtem, ahogy félálomban az anyja mellén szopott.

Végül a türelmetlenségem győzött:

– Liis – kezdtem.

Mintha tudta volna, Stella abbahagyta az evést, a kis feje hátracsuklott, és kinyílt a szája. Liis elmosolyodott, és óvatosan a vállára fektette a babát.

– Én is tarthatom – ajánlottam.

Liis mosolyogva megveregette Stella csöpp hátát, és minden harmadik paskolás után megsimogatta. Stella teste megrándult, és egy alig hallható böfi törte meg a sötét kórterem csendjét.

Előreesett a vállam. Liis szája mosolyra húzódott, aztán halkán felnevetett, majd pusztit lehelt Stella pihe-puha sötét hajára.

– Egyszer csak át kell adnod – jegyeztem meg halkán. Pár röpké pillanatig tarthattam csak a lányomat, mielőtt elvitték, hogy megmérjék a súlyát, a hosszát és talplenyomatot vegyenek tőle. Utána egy fél órára visszahozták Liisnek, majd megint elsiettek vele, hogy életében először megfürdessék.

– Könnyebb lesz majd, igaz? Mármint osztózni rajta – kérdezte Liis félig-meddig tréfásan.

– Remélem, nem – mosolyodtam el fáradtan. – Tudom, hogy csak most kaptad vissza, de én is átpelenkázhatom, aztán álomba ringathatom.

Liis elgondolkodott az ajánlatomon, aztán bólintott. Mindig kész volt az egyezségre.

Ismét felálltam, átsétáltam a kórtermen, hogy visszavegyem a lányomat. Miközben az átlátszó bölcsőhöz vittem, Liis szuszogása egyenletessé vált. Még az FBI-os személyi aktájába is belekerült, hogy ahol csak lehet, képes elaludni, kivált a rajta-

ütések előtti néhány órában. Oldalra csúszott a feje. Másodpercekkel az után, hogy beleegyezett, hogy átvegyem tőle a lányunkat, öntudatlanságba süppedt.

Liis akkor érezte igazán elemében magát, ha ő irányíthatott, de bármennyire ellenállt, tisztában voltam vele, hogy megbízik bennem. A szívét csakis rám bízta, főként most, hogy az a testen kívül, a családunkat kiegészítő tökéletes kis teremtes alakjában élt. Tíz éven át kellett célozgatnom és győzködnöm, hogy egyáltalán fontolóra vegye a lánykérést. Liis boldog kötelékben élt az FBI-jal, és amíg meg nem tudta, hogy Stellával várandós, nem volt nyitott a házasságtörésre.

Stella felnézett rám: kék szeme csodálkozva szegeződött az arcomra. Felébredt, amikor a karomba emeltem, és kíváncsian vizsgálta az arcomat, mialatt megtisztogattam, és száraz pelenkát adtam rá. Próbáltam nem fintorogni, miközben gyöngéden beszéltem hozzá, és puha, törtfehér takaróba bugyoláltam; elmondtam, mennyire boldogok vagyunk, hogy végre megérkezett. Tökéletes kis hölgy léte borzasztóan a pelusba piszkított.

A nyakát nyújtogatta, én meg elmosolyodtam, ahogy csupasz karomban dajkáltam. Sportzakóm, fehér legombolós ingem és a nyakkendőm a dönthető fotel támláján lógtak. Fehér trikóban és nadrágban nem lettem volna éppen szalonképes az irodában, de az, hogy egy nálam kisebb emberi lényről kellett gondoskodnom, újra visszarepített tizenegy éves koromba, amikor arcokat, popsikat törölgettem meg mindent a kettő között, és arra is alig voltam képes, hogy a saját pólómat és lyukas farmeromat tisztán tartsam. Már alig vártam, hogy otthon legyünk, és összebújjak két kedvenc hölgyemmel, háromnapos borostával az arcomon, a szürke mackónadrágomban és a kedvenc Rolling Stones pólómban.

A folyosóról rövid dulakodás zaja hallatszott be, majd az ajtó elől némi felfordulás. Elégedetlen és kitartó suttogás követte, hangok sziszegtek. Liis és az ajtó közé álltam, aztán úgy helyezkedtem, hogy bárki is van kint, megvédjem tőle a lányomat.

Egy nővér nyomakodott be; zilált és feldúlt volt.

– Minden rendben van? – kérdeztem, továbbra is éberen figyelve. A szemem sarkából láttam, hogy Liis felébredt, és készen áll, hogy közbelépjen.

– Hát...persze – mondta, de megdermedt, amikor észrevette a testtartásunkat. – Idebent minden rendben?

– Mi volt az a zaj odakint? – kérdezte Liis.

– Ó – húzott kesztyűt a nővér, miközben Liis ágya mellé állt. – Csak verekednem kellett, hogy bejussak a kórterembe! Azok az ügynökök az ajtó előtt nem tréfálnak.

Liis megnyugodott, én pedig a közelében lévő fotelhez mentem, és visszahajtottam Stella takaróját, hogy ellenőrizzem, jól van-e.

– Az igazgató szeretné, ha mielőbb visszamennék dolgozni – mondta Liis, és hátradőlt a párnájára.

– Semmiképp – feleltem.

Ami azt illeti, ha az igazgató akarata teljesül, Liis az irodában szül. A legnagyobb ügyünk végén jártunk, és Liis volt a legmegbízhatóbb tolmácsunk és elemzőnk Quanticóban. Tizenegy éve vittem az ügyet, ami az FBI-nál töltött időm több, mint a felét tette ki. Travis, a legkisebb öcsém beépített ügynök volt, de amikor minden kitudódott és már a felesége került veszélybe, Travis végzett Bennyvel és néhány emberével. Abby átadott minden információt az apjával, Mickkel kapcsolatban, aki szintén Benny bábja volt, és ezzel a korábbiaknál közelebb jutottunk ahhoz, hogy végre felgöngyölítsük az ügyet. Benny

alvezérét és legidősebb fiát, Angelo Carlisit nem sok választotta el a bukástól, és mindenki arra vágyott, hogy pontot tegyünk a nyomozás végére.

Liisszel órákat ültünk az igazgató szobájában, és az új családunkkal kapcsolatos álláspontunkat magyaráztuk. Stellával jelentősen nőtt a kockázat, így még fontosabb lett, hogy véget vessünk az egésznek.

– Bevihetném a munkahelyemre. Az igazgató beszállhatna a pelenkázásba – tréfált Liis.

– Lehet, hogy szavadon fogna – vigyorogtam.

Az ápolónő nem szórakozott olyan jól.

– Lehetne, hogy az ügynökök... nem is tudom... alaposan megnézzék az arcomat, hogy egy óra múlva is emlékezzenek rám? Kezd unalmassá válni a motozás.

Liisszel összevillant a tekintetünk, de nem válaszoltunk. Megértettük, hogy torkig van vele, de az igazgatón kívül mások is tudtak róla, hogy Liisszel mi ketten vagyunk felelősek azért, hogy a vegasi szervezett bűnözői maffiacsaládok felét sikerült az igazságszolgáltatás elé állítani. Benny halála mindenkit nyugtalanított. Az FBI két vezető ügynökeként, babát várva dolgoztunk az ügyön. Benny egyik embere letartóztatásban volt, és közel járt ahhoz, hogy tanúskodjon. Már kétszer ért bennünket támadás, ezért az FBI nem kockáztatott. Attól fogva, hogy Liis pocakja jól láthatóan domborodni kezdett, minden mozdulatunkat ügynökök figyelték.

– Stellának nem árt hozzászoknia, hogy különleges ügynökök a szülei – ringattam a lábfejemmel a hintaszéket. A szék hátra-, majd előreingott, a szelíd mozdulatot kiemelte az fotel ritmikus, álmosító recsegése. Hirtelen eszembe villant, hogy ringattam a még pelenkás Travist kiskorában. Bozontos haja,

pipaszár lába és a szája körüli ragacsos maszat (árulkodó nyom, hogy nagyapa átjött) mind előttem volt. A papa zsebében mindig öt nyalókát hozott, és mindig eggyel távozott. A gyerekek imádták a cukrot. Apa részegen, a világról mit sem tudva feködött a hálóban, mialatt én azon igyekeztem, hogy a fiúk ne az utcán közlekedő autók között játsszanak. Anya halálával véget ért a gyerekkorom.

A nővér bólintott, de az arckifejezésén láttam, hogy nem ért semmit. Mielőtt kiment, szánakozva pillantott Stellára. A földre szorítottam a lábam, ezzel megállítottam a hintaszéket. Stella nyűgös lett, ezért a hátát simogattam, de közben a gondolataimba mélyedtem. Stellát már a születése előtt szeretet vette körül, otthon pompás új gyerekszoba és zsúfolt könyvespolc várta. Soha meg sem fordult a fejemben, hogy valaki szánhatná a lányunkat. Maximálisan képesek voltunk arra, hogy túléljünk bármit, amit az FBI kiszabott ránk, de most először gondoltam arra, vajon milyen hatással lesz ez Stellára.

– Felhívtad apádat? – kérdezte Liis.

– Már korábban.

– A többieket is?

– Megkértem apát, hogy adjon egy napot. Nem akarom az egész napot telefonálással tölteni.

Liis hátradőlt és lehunyta a szemét. – Egykeként, azt hiszem, nem nagyon jár ilyesmin a fejem – mormolta, mielőtt elszundított.

Vastag törölközőt terítettem a vállamra, és megtámasztottam Stella fejét, a testét a mellemre fektettem. Megint ellöktem magam, és a hintaszék előre-hátra mozgott. Az ütemes nyikorgástól nekem is elnehezültek a pilláim, és észrevettem, hogy Liis is mélyen alszik.

Az arcomat Stella puha hajához érintettem. Olyan ártatlan és sebezhető volt, és hozzám hasonlóan, Liis is tudta, mennyi gonoszság van a világban, ahova a segítségünkkel született. Bennünket terhelte a felelősség, hogy az épségére vigyázzunk.

Alvó barátnőmre pillantottam, aztán a tekintetemet a sportzákómra siklott, ami eltakarta a pisztolytáskámat. Két szériagyártású 9 mm-es Sig Sauer lapult benne kényelmesen, bármire készen. Tudtam, hogy Liis egy harmadikat Stella hordozójába rejtett. Előre-hátra ringtam, a fejemet pihentettem és próbáltam ellazítani megfeszült nyakizmaidat. Még miután Stella elaludt és visszafektettem a babaágyba, a fületem akkor is hegyeztem. A folyosóról beszűrődő hangokat – az üdítő automatáét, a liftet, a többi kórteremben fekvő betegekhez bejáró nővérekét – elemeztem. Csecsemő sírás, az ügynökök halk beszélgetése és ventilátor zúgása. Liistól eltérően én akkor sem tudtam aludni, amikor szerettem volna.

Liis kancsója után nyúltam, és töltöttem magamnak egy pohár vizet. Majd alszom, ha felébred, gondoltam. Túl sok forog kockán. Még a kint őrködő ügynökök sem tudják olyan ádázul védelmezni a lányunkat, mint mi, így egyikünknek mindig ébren kell maradnia.

Esőcseppek verték az ablakot, amikor harmadjára is ellenőriztem a babahordozót és a kocsülést igazgattam, míg Liis aláírta a kórházi zárójelentést. A nővér óvatos kíváncsisággal méregetett minket; valószínűleg hallotta a híret az egész éjjel tartó fegyveres őrizetünknek, és a reggel újonnan mellénk rendelt ügynököket, akik hazakísértek minket.

Liis a karjában tartotta Stellát, míg a kórházi papírokat aláírta. Még negyvennyolc órája sem volt anya, de máris teljes hozzáértéssel végezte a dolgát. Rámosolyogtam, amíg nem intett, hogy vegyem át tőle a lányunkat. Odamentem hozzá, és nem tudtam leplezni az izgalmamat, hogy most én foghatom a karomba a kettőnk által teremtet apró, puha kis emberi lényt.

A karomba emeltem Stellát, aztán pár lépést tettem a kocsiülésig, ami a földön volt.

– Az ördögbe – morogtam, és igyekeztem a fogó alatt valahogy a szűk ülésbe igazgatni a babát, mintha egy kirakós játék darabkáját illeszteném a helyére. Stella meg sem moccant, amíg az ötpontos biztonsági övvel, a vállán átvetett öv tömésével, valamint a feje körüli párnával bajlódtam.

– Thomas – hallottam Liis kurta nevetését. – Minden tökéletes! Ha nem feküdne kényelmesen, azonnal tudtadra adná.

– Biztos? – kérdeztem, és hátrapillantottam Liisre. A kapcsolatunk minden egyes mérföldkövének elkápráztatott; amikor azt hittem, már nem lehet ennél káprázatosabb, mindig még szebb lett. Aznap, amikor összeköltöztünk San Diegóban, vagy azon a napon, amikor elmondta, hogy Stellát várja, vagy amikor véglegesen Virginiába költöztem, és tanúja lehettem, ahogy a pocakja minden nappal kicsit gömbölyűbb, az arca teltebb lesz, úgy éreztem magam, mint egy szélhámós, aki átveréssel próbálja rávenni, hogy menjen hozzá feleségül. Mialatt vajúdott, amikor életet adott a lányunknak, és most, ahogy itt ült, és ragyogóan boldognak látszott a reggeli napsütésben, a gyermekem anyja ismét a legszebb volt a világon.

Liis halkán felnevetett.

– Mi az?

–Tudod te jól – álltam fel, és felemeltem a babaülést. – Mehetünk?

Amint bólintott, a nővér az ágya mellé tolta a kerekesszéket. Liis felállt, de nem rajongott érte, hogy így körülugrálják. Kelletlenül helyezkedett el a következő közlekedési eszközében, de mivel ez kórházi előírás volt, Liis megválogatta, miért száll harcba.

Kék legombolható inget és szürke kismamanadrágot viselt. Hagyta, hogy a nővér az ajtó felé tolja. Kinyitottam az ajtót előtte, és odabiccantettem a két ügynöknek, Brubakernek és Hyde-nak.

Liis nem tudta elfojtani önelégült mosolyát, amikor észrevette, hogy mindkét ügynök nő:

– Tudod, ugye, mire gondolok?

– Hogy a nők jobban vezetnek és pontosabban céloznak, tehát örülsz, hogy ők kísérnek minket?

– Úgy van – bólintott Liis.

Brubaker is elmosolyodott.

Miután bekapcsoltam Stellát az ülésbe, és besegítettem Liist a városi terepjárónk hátsó ülésére, beültem a kormány mögé, és intettem az ügynököknek, hogy előre mehetnek. Brubaker egy fekete Tahoe-val ment előttünk, Hyde pedig egy ugyanolyan járművel követett. Az égnek emeltem a tekintetemet.

– Világgá akarják kürtölni a távozásunkat, vagy hülyének nézik a maffiát?

– Nem tudom – hajolt előre Liis, hogy belepillanthasson az oldalsó tükörbe.

– Minden rendben?

– Eddig legalábbis.

– Mi az? – kérdeztem aggódalmas tekintete láttán.

– Még azt sem tudom.

Hátranyúlva megsimogattam a térdét.

– Minden rendben lesz, mami.

A nyakát nyújtogatta.

– Ne legyünk már olyanok, akik anyának és apának szólítják egymást!

– Stella akkor hogy tanulja meg, hogyan hívjon bennünket?
– ráncoltam a homlokomat.

Liis felsóhajtott, amit ritka engedménynek tekintettem.

– Rendben, csak... nyilvánosan ne, kizárólag Stella jelenlétében.

– Igenis, asszonyom!

Liis láthatóan megnyugodva dőlt hátra, de én jobban ismertem. Időről időre előrehajolt, és belenézett a visszapillantó tükörbe, aztán lenézett Stellára.

– Hogy viseli?

– Szükségünk lesz egy olyan tükörrre, ami az ülés fölé magasodik, hogy lássuk a visszapillantóban – válaszolta Liis. – Más különben mi lesz, ha valamelyikünk egyedül ül kocsiba vele? Meg kell oldanunk az ellenőrzését.

– Bevéstem az emlékezetembe – biztosítottam.

Egy fél másodpercre lehunyta a szemét, aztán ismét felpattant a szeme, és a visszapillantóba nézett. Aztán még egy pillantást vetett a tükörbe, és azonnal fáradt, újdonsült anyából FBI-ügynökké alakult át.

– Fehér kocsi, néggyel hátrébb. Baloldali sáv.

Hátranéztem.

– Megvan. – Megérintettem a hajtókámra tűzött rádiót. – Követnek minket. Fehér kocsi, bal sáv.

– Vettem – válaszolta Hyde.

Brubaker beszólt rádión, és alig mentünk két mérföldet, amikor már vissza is jeleztek, hogy az újabb kocsik úton vannak. Mielőtt a helyszínre értek volna, a kocsi eltűnt egy kihajtónál.

– Intézkedj, hogy valaki kövesse – emlékeztetett Liis.

– Ne izgasd magad – nyugtattam, és próbáltam megőrizni a hidegvéremet. – Mind rajta vannak.

Liis nagyot nyelt, és igyekezett visszanyerni a nyugalmát. A szülői szerep olyan további biztonsági problémákat vetett fel, amire nem tudtunk előre felkészülni. Tudtam, hogy a szíve mélyén a kupét követné, hogy elkapja és kifaggassa a benne ülőket, aztán elzárja őket védtelen új családjuktól. Bármilyen sürgető kényszert is érzett, hogy ügynök legyen, erősebbnek bizonyult a késztetés, hogy megvédje a lányunkat.

A hazáig hátramaradó tizenöt perc eseménytelenül telt el, de képtelenek voltunk más szülőkhöz hasonlóan élvezni a babával kiegészült utazásunkat. Az ügynökök őrt álltak, míg kiemeltük a hordozót a kocsiból, majd körülnéztek, és néha a fülükbe tett kis rádióba beszéltek, mialatt Liisszel a verandához sétáltunk. Intgettünk a szomszédoknak, aztán felmentünk a lépcsőn a bejárati ajtóhoz. Az árnyékos verandán a zsebembe kotortam a kulcsomóért, aztán az egyiket a zárba dugtam.

Hyde szelíden megérintette a könyökömet.

– Uram... ha nem haragszik, előbb körülnéznék bent.

– Hogyne – álltam félre.

Két napja még magam kutattam volna át a házat. Liist az ügynökökre bízta volna, mialatt végigvizsgálom minden szobát, szekrényt, benéztem volna minden ajtó mögé és ágy alá, mielőtt hagyom, hogy a várandós barátnőm belépjen ide. Most azonban mellette volt a helyem, hogy védjem a kislányunkat. Nem egészen negyvennyolc óra alatt minden megváltozott.

Hyde kinyitotta az ajtót, aztán elővette a fegyverét. A Glockot úgy tartotta, mintha a keze meghosszabbítása volna, és olyan hangtalanul lépett be, hogy nem hallottam a lépteit.

– Ilyen jó voltam én is? – kérdezte Liis.

– Jobb – válaszoltam.

– Ne kamuzz, Maddox.

– Sosem tenném, Lindy ügynök.

Pár perccel később Hyde jelent meg, és a pisztolytáskába csúsztatta a fegyverét.

– Tiszta, uram.

– Köszönöm – mondtam, aztán beléptem Liis mögött.

Liis nagy levegőt vett, amikor átlépte a küszöböt. Máris könnyebbnek érezte magát. Bevittem Stella autóülését a gyermekszobába, és óvatosan letettem a földre. Liis a szürke, kékes-szürke, sárgásbarna és korallpiros árnyalataival festette ki a szobát, és sehol nem volt egyetlen masni vagy balerina sem. Liis még a lányunk születése előtt elhatározta, hogy amennyire csak lehet, igyekszik nemi részrehajlás nélkül nevelni Stellát. A sarokban egy törtfehér kárpittal bevont hintaszék állt a gyerekágy mellett, a közepén kék kontúrral megrajzolt rókás párnával.

Kicsatoltam Stellát, tehetetlen kis testét felemeltem, aztán a hátára fektettem az ágyba. Aprónak tűnt a vadonatúj bölcsője oldalai között.

Minden új volt: a padlószőnyeg, a Santa Fe-típusú színes szőnyeg, a kisasztalon álló tizenötször huszonegy centis rajzfilmfigura róka képe, a függönyök, a fal festése. Eddig a percig a szoba makulátlan és érintetlen volt, de üres. Most végre megtöltötte az egynapos babánk iránti szeretetünk, akié a szoba volt.

Egy pár percig csak Stellát néztük, aztán összevillant a tekintetünk. – Mi ez? – suttogetta Liis.

Megigazítottam a gyerekszobába szerelt kamerát, és intetem Liisnek, hogy jöjjön utánam a folyosóra, ahol megvontam a vállam.

Ő is megrántotta a vállát. – Mit jelentsen ez? – vont még egyszer vállat.

– Azt, hogy nem tudom. Felfordulásra, sírásra számítottam, amikor hazaérünk. Tudod... olyasmire, amit az ember a moziban lát.

Liis elmosolyodott, és az ajtógombra támaszkodott. – Tökéletes, nem?

– Hajnali kettőig azért még nem nyilatkoznék, vagy amíg először nem kakil a kezemre.

Liis játékosan oldalba bökött. Megcsókoltam a halántékát.

– Azt hiszem, lefekszem kicsit – mondta, és a babafigyelő után nyúlt.

Gyorsabb voltam nála. Lekaptam az öltözőasztalról. – Ez nálam lesz. Te pihenj.

Lábujjhegyre állt, csókot nyomott a szám sarkára, aztán megérintette az arcomat. – Olyan boldog vagyok, Thomas. Sosem hittem, hogy ilyet érezhetek. Nehéz szavakba önteni.

Lemosolyogtam rá. – Nem is kell. Pontosan ezt érzem én is.

Liis végigimbolygott a folyosón a hálónkig, és pár centire nyitva hagyta az ajtót.

Magamban kuncogva mentem ki a konyhába, hogy kivegyem a mosogatógépből az edényeket, amit Liis félbehagyott, amikor elfolyt a magzatvize.

Megzizzent a farzsebembe tett telefonom. Előhalásztam és a fülemhez tartottam. – Maddox.

Hallgattam, majd az ablakhoz sétáltam, és félrehúztam a függönyt. Elszorult a szívem.

– Nem mondja komolyan – szólaltam meg. Hallgattam, ahogy az igazgató olyan utasításokkal lát el, amiktől megfagyott a vérem. – Hagyjam, hogy rám lőjenek? Ez lenne a terv?

– Travisre már rálóttek.

– Micsoda?! Hogy van? – kérdeztem, ahogy a szőröm égnek állt a tarkómon.

– Csak a vállát súrolta a golyó, és kicsit megütötte magát. Leszorították a kocsiját az útról. – Az igazgató megköszönte a torkát, feszélyezte, amit mondani készült. – Abbynek szánták.

Lenyeltem a torkomban feltörő epét. – Honnan tudja?

– Travis Abby terepjáróját vezette. Az összes könnyű célpont megfigyelési anyagát megtaláltuk a támadó kocsijában, azt is, ami Abbyről készült.

– Könnyű célpont alatt csak nem...

– A családtagjait értem, Thomas. Rettenetesen sajnálom.

Kifújtam a levegőt, és igyekeztem megőrizni a nyugalmamat. Ha a megfigyeléshez szükséges fényképek voltak náluk, akkor Carlisiék már régen rájöhettek, ki is valójában Travis. Megfigyelték a családomat, éspedig olyan közletről, hogy fényképeket készíthettek. Így az is érthető, miért kínozták meg és hallgatták ki Travist Vegasban. Eddig azt hittünk, hogy Travis valahogy elárulta magát, ezért előkészület nélkül elrabolták és egy pincében összeverték, hogy további információt csikarjanak ki belőle. – Előkerítették őket?

Az igazgató nem válaszolt azonnal. – Travis terepjárója nagy sebességgel csapódott egy fának. Visszajöttek hozzá, hogy végezzenek vele, de nem távoztak. A Carlisi család létszáma három fővel kevesebb. Bobbyval, a Hallal, Nikkóval, az Öszvérrel és Vito Carlisivel.

– Benny fiával. Vagyis már csak két lehetséges utód maradt.
– Bennynek hét gyereke volt, de csak három fia. Angelo, a legidősebb volt az alvezér, a másik kettő pedig lehetséges jelöltként követte a sorban. Benny régimódi figura volt, így a gyerekeinek meg a bűnszervezetének megadta, hogy csak férfi örökölheti illegális birodalmát. Reménykedtem, hogy ha a tevékenységük nyomán a szervezet alvezér nélkül marad, akkor mindaz, amit Benny felépített, összeomlik.

– Travis gondoskodott róla – mondta az igazgató.

– Hát persze – lazultak el az izmaim. Végül a mi javunkat szolgálta, ami totálisan elcseszett műveletnek indult. Tudhatam volna. Ha valaki vele kezd, Travis mindig biztosította, hogy ne próbálkozzon újra. Még ha a Carlisi család három legjobb bérnyilkosáról volt is szó.

– A legfiatalabb Carlisi fiú, Vincenzo és két katonája a nyomozás szerint egy ezüst Nissan Altimát használnak. Magához indultak. Most már valószínűleg értesültek Vito haláláról.

– Idejönnek? Most? – kérdeztem, és visszanéztem Stella gyerekszobájára. – És mi lesz az eltévedt golyókkal? A visszapattanókkal? Hagyjuk, hogy elhajtsanak a házam előtt, miközben a feleségem és a lányom itt vannak? Ez elég átgondolatlan, uram.

– Elő tud állni másik tervvel a következő nyolc percben?

A fejemet törtem. – Nem, uram.

– Hyde a ház végében vigyáz mellényben Stellára és Liisre. Ez az egyetlen esélyünk. Természetesen ön dönt, de...

– Megértettem, uram.

– Biztosan?

– Igaza van. Ez az egyetlen megoldás. Időt nyerünk vele.

– Köszönöm, Maddox ügynök.

– Köszönöm, igazgató úr.

Nyílt a hálósoba ajtó, és a szemem sarkából láttam, hogy Liis a fülhez szorított mobiljával az ajtógombnak dől. Őt is felhívták.

– De mi csak... sehonnan sem tudhatják... – Felsóhajtott.
– Megértem. Persze, és egyet is értek, de... igen, uram. Megértem, uram. – Könnyes szemmel nézett rám, aztán megköszöri a torkát, mielőtt folytatta. – Meglesz, uram, nyugodjon meg.

A telefon a padlóra hullott a kezéből, könny szökött a szemébe. Odarohantam hozzá, hogy a karomba vegyem. Gyöngéd akartam lenni, de tudtam, hogy a kelleténél erősebben szorítom.

– El sem hiszem, hogy ez történik – szűrődött hozzám tompán a hangja, ahogy a mellembe fúrta az arcát. Az ujjai a hátamba mélyedtek.

– Ha lenne más módja... – kezdtem.

– Travisnek nem esett komoly baja? – kérdezte. Biztosra vettem, hogy már tájékoztatták, de az én számból kellett hallania. Tudta, hogy én nem szépítem a dolgokat csak azért, mert most szült.

– Összetörte magát. Ők viszont három verőembert veszítettek.

Halkan felnevetett, aztán felszegte az állát, a szeme kitágult, megcsillant benne a felismerést. – Muszáj megmondanom nekik, igaz? Nekem kell közölni.

Haboztam. Egymásnak ellentmondó érzések kavargtak bennem. Nem akartam kitenni ennek. Aztán összevontam a szemöldökömet. – A Carlisik csak még több embert küldenének, Liis. Tudom, hogy elég elképzelhetetlen, de... muszáj lesz.

– Képtelen vagyok – rázta a fejét. – Én...

Összeszorított foggal próbáltam megőrizni a lélekjelenlétemet, hogy erős maradhassak mellette. Megfogtam az állát. – Minden rendben lesz. Meg tudod csinálni.

Megrogygant a válla, és kifújta a levegőt. – Hogy tehetem ezt meg velük? – A homlokára szorított kézzel, hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Tesszük, amit kell. Ahogy eddig is mindig.

Liis visszanézett a gyerekoszobára. – De ezúttal még több forog kockán.

Az órára pillantottam, és felsóhajtottam. – Csomagolnom kell, és le kell bonyolítanom néhány hívást.

Összeszorította a száját, és bólintott. – Segítek.

Stella nyűgösködni kezdett; ez volt a pillanat, amikor majdnem elvesztettem a fejem.

– Ez már több a soknál! Nem helyes, hogy magadra maradj vele. Még egynapos sincs, te meg itt, egyedül...

– Nem leszek egyedül – ölelt meg.

Erősen átöleltem, beszívtam a haja illatát, emlékezetembe véstem a bőre selymességét. – Nem megy... nem tudok elválni tőle – mondtam. A szívem már sokszor összetört, de ez elviselhetetlen gyötrellem volt. Már is imádtam a gyerekágyban fekvő csöpp kislányt, és nem volt nehezebb annál, mint hogy most itt kellett hagynom.

– Akkor ne tedd.

Bólintottam, aztán csendesén beosontam a gyerekoszobába, és figyeltem a bebugyolált Stellát. Boldogan, könnyen szuszogott, ahogy arról álmodott, amiről az újszülöttek szoktak: Liis szívdobogásáról és az én tompán átszűrődő hangomról. Lehajoltam, és sűrű, sötét hajára szorítottam a számam. – Hamarosan találkozunk, kicsim. Apa nagyon szeret.

Átmentem a szobán, és lehajoltam a mellényemért. Belebújtam, miközben Liis fájdalmas arckifejezéssel figyelt, aztán tiszta ruhát és tisztálkodószereket dobáltam egy táskába. Felmeltem a telefonomat, és beütöttem Trenton számát. Erőfeszítéseembe került, hogy fesztelenül közöljem vele: hamarabb várhat minket, mint terveztük. Öt percbe sem telt, hogy minden lehetséges előkészületet megtegyek.

– Ki van kint? – kérdezte Liis, amikor Trentonnal befejeztem a beszélgetést.

– Dustin Johns és Canton – válaszoltam, és belebújtam egy könnyű kabátba.

– Brent Canton? – kérdezett vissza, és amikor bólintottam, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ők ketten az FBI legjobb mesterlövészei voltak.

– Ajánlom, hogy ne hibázzák el! – fortyant fel.

– Nem fogják – nyugtattam meg. Legalábbis reménykedtem benne. Az életem a kezükben volt. Átöleltem Liist, erősen magamhoz szorítottam, aztán megcsókoltam, és magamban azért fohászkodtam, ne ez legyen az utolsó csókunk. – Amikor legközelebb találkozunk, megkérem a kezéd, és ezúttal igent kell mondanod.

– Gondoskodj róla, hogy legyen legközelebbi találkozás – figyelmeztetett.

Hyde nyitott be. – Harminc másodperc, uram.

Bólintottam, aztán felmarkoltam a kulcsaimat, még egy utolsó pillantást vettem Liisre, aztán becsuktam magam mögött az ajtót.

MÁSODIK FEJEZET

TAYLOR

NE BÁNKÓDJ, CIMBORA! A MŰSZAK VÉGÉRE BIZTOS A HÁZBAN LESZ – mondta Jubal, és nézte, ahogy a tiszta ruhát hajtogatom.

– Amióta elment, minden műszaknál ezt mondtad – morogtam, és kiráztam egy munkahelyi sötétkék zsebes nadrágot. Kopott volt a színe.

Amikor Falyn mosott, sikerült hónapokig megőriznie a ruhák színét. Én főztem, kivittem a szemetet, ő mosott és töltötte meg a mosogatógépet. Felváltva gondoskodtunk a srácokról. Mivel Hollis és Hadley között csak négy hónap volt, olyan érzésnek tűnt, mintha ikreket nevelnénk. Míg az egyikünk a kapálódzó lábakat fogta le és törőlkendőt vett elő, a másik megtisztította a gyereket és bepelenkázta. Én focira vittem Hollist, ő meg röplabdára Hadleyt. Kilenc éven át olajozott gépezetként működünk. Még a veszekedést is sikerült tökéletesítenünk. Harag, megbeszélés, békülő szex. Most, hogy elment, senkivel sem egyezkedhettem, nem kellett zsonglőrködnünk a gyerekekkel, se négy személyre vacsorát főzni. Két hónapja mostam magamra, amióta Falyn visszaköltözött Colorado Springsbe a gyerekekkel és a nadrágjaim máris rémesen néztek ki. Egy okkal több, amiért hiányzott.

Vállfára akasztottam a nadrágot, aztán betettem a szekrénybe. Négy éve nem ástam tűzgátat a hegyekben. Rossz hatással volt a házasságomra, hogy csak hat hónapot töltöttem otthon, ezért szögre akasztottam a Pulaski-fejszemet, és nyolcórás állást vállaltam a városi tűzoltóságon. Végül ez sem segített. Falyn így sem volt boldog.

– Hogy tetszik a srácoknak az új iskola? – kérdezte Jubal.

– Sehogy.

Jubal felsóhajtott. – Gondoltam, talán kemény lesz Hollisnak. Meglep, hogy hagyta, hogy Falyn magával vigye.

– Inkább szétválasszuk őket? – kérdeztem, és megráztam a fejem. – Egyébként is Falyn az anyja. Mindig is ő volt. Nem lenne helyes most szedni elő ezt a biológiai anya-ügyet.

Jubal bólintott. – Igazad van. – Megveregette a vállamat. – Rendes ember vagy, Taylor.

– Nem eléggé – ráncoltam a homlokomat.

Megszólalt a mobiltelefonom. A fülemhez emeltem, és Jubal bólintott. Tudta, hogy egyedül szeretné maradni. Vissza mentem a nappali tartózkodóba, aztán végighúztam az ujjamat a képernyőn, és a fülemhez szorítottam a telefont.

– Szia, drágám – szóltam bele.

– Szia. – Fallynnek kényelmetlen volt a kedveskedésem, mintha nem kéne szeretnem azok után, hogy elhagyott.

Az igazság az volt, hogy próbálkoztam a kiabálással. Dühöngtem. Könnyörögtem, esdekeltem, még hisztérikus rohamokat is kaptam, de mindezzel csak egyre messzebb löktem magamtól. Most már többet hallgattam és ritkábban vesztettem el a fejemet. A testvéreim ezt már az elején megtanulták. Meg is volt még mindnek a felesége.

– Éppen te jártál a fejemben – mondtam.

– Igen? – kérdezte. – Azért hívlak, mert... Hollisszal gond van. Ma verekedésbe bonyolódott.

– Verekedésbe? És jól van?

– Persze. Hiszen megtanítottad rá, hogy védje meg magát. De megváltozott. Dühös. Még szerencse, hogy a nyári szünet előtti utolsó napon történt, máskülönben felfüggesztették volna. Még így is megtörténhet. Azt hiszem, Taylor...

– Felsőhajtott. Olyan elveszett volt a hangja, mint az enyém, amitől egyszerre éreztem fájdalmat és megkönnyebbülést, hogy nem vagyok ezzel egyedül. – Azt hiszem, hibát követtem el.

Visszatartottam a lélegzetemet, és azért fohászkodtam, hogy azt mondja, hazajön. Nem számít, miért. Ha visszajön, mindent rendbe tudok hozni, gondoltam.

– Azt reméltem, talán...

– Igen? Vagyis persze. Bármilyen legyen az.

Újabb szünetet tartott. A várakozás alatt úgy éreztem, egyszer is meghalok. A hangja mindent elárult. Tisztában volt vele, amikor felhívott, hogy reményt ébreszt bennem, de a beszélgetésünk témája a gyerekek voltak, nem én. Nem mi ketten. – Reméltem, hogy segítsz kiadó házat keresni Estesben. Több kapcsolatot van az ingatlanosok között. Nehéz lesz háromszobás lakást találni. A gyerekek már nagyok ahhoz, hogy közös szobában aludjanak.

Leültem az ágyamra. Úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna. – Nem tudnál... egyszerűen visszaköltözni? A gyerekek szobái be vannak rendezve. Ismerős nekik a környezet. Szeretném, ha visszajönnének. Nagyon szeretném. Nem kell, hogy többet jelentsen annál, minthogy otthon vagy. Én majd elalszom a kanapén.

A vonal másik végén sokáig volt csend. – Nem tehetem, Taylor. – Fáradt volt a hangja, mélyebb a szokottnál. Szaggattott.

Könyörögtem már máskor is. Ez csak egy újabb veszekedést szülne. Most a gyerekeinkről volt szó. Félre kellett tennem a kettőnk dolgát. – Falyn... Költözz vissza a gyerekekkel a házba! Én meg keresek lakást.

– Nem. Én költöztem el. Nekem kell lakást keresnem.

– Figyelj csak, bébi – kezdtem. A telefonon át is éreztem a feszélyezettségét. – Falyn... A ház a tiéd. Értesítem az iskolát, hogy jövő évtől megint oda járnak.

– Tényleg? – csuklott el a hangja.

– Persze – dörzsöltem meg a tarkómat. – Semmi értelme, hogy egyedül lakjak abban a nagy házban, és te egy lakásban szorongj a gyerekekkel.

– Köszönöm – szipogott. – A gyerekek boldogok lesznek.

– Helyes – mosolyodtam el kényszeredetten, bár nem tudom, miért tettem, hiszen nem láthatott. – Jól van. Ennek örülök.

Falyn megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, a súrlódó hangok a telefonban arra utaltak, hogy a könnyeit törli le. – Oké, akkor most... nekiállok csomagolni.

– Nincs szükséged segítségre? Engedd, hogy segítsék! – ajánlottam. Berendezett lakást talált Colorado Springsben, így nem kellett nehéz bútorokkal bajlódnia, de kétségbeesetten vágytam arra, hogy visszatérjünk olajozottan működő életünkhöz.

– Nem, mi is elboldogulunk. Nincs sok holmink. Semmi, ami nehéz volna.

– Falyn. Legalább a gyerekek dolgait hadd csomagoljam be. Két hete nem láttam őket.

Elgondolkodott egy percre, és megint szipogott. Éreztem, ahogy mérlegeli a mellette és ellene szóló érveket. Mostanában hosszabban kellett számításba vennie a választási lehetőségeit, és csak akkor döntött, ha több információ birtokában állt; ezt a módszert kezdtem én is átvenni. Félig-meddig arra a válaszra vártam, hogy átgondolja, és majd visszahív, de mégis válaszolt. – Oké.

– Oké?

– Arra gondoltam, ma este közlöm velük. Szeretnél te is itt lenni, amikor megmondom nekik? Bár lehet, hogy ez összeavarná őket...

– Ott leszek – vágtam rá. Volt, amin nem kellett sokat törnöm a fejemet.

Befejeztük a beszélgetést, és nagyot nyeltem, hogy eltűnjön a gombóc a torkomból. Nem mertem elmondani neki, mit akarok. Kapaszkodtam a reménybe, hogy ha visszajön, dolgozni kezdhetünk azon, hogy mi ment gallyra a kapcsolatunkban. És ezúttal megígérem, hogy nem nyomulok nagyon, és nem kapkodok el. Meglátja majd, hogy megváltoztam.

Két kézzel szorítottam a mobilt, a homlokomhoz nyomtam, miközben némán hajtogattam magamban, hogy össze kell szednem magam, és most nem ronthatom el. Semmi sem ijesztőbb, mint amikor az ember a maga ellensége. Még az is kűszködésbe került, amikor helyesen akartam cselekedni. Mindig is az érzéseim vezéreltek, és ennek hatását a hozzám közelállók szenvedték meg. Látták, ahogy nőtt bennem a feszültség, és azt, amikor dühroham formájában kirobbant, még ha csak percekig tartott is. Ahogy teltek az évek, és nem tanultam semmi-

ből, nem nőttem fel, nem tettem erőfeszítést, hogy leküzdjem ezt, a megbocsátás is nehezebben ment Fallynek, amiért nem hibáztattam.

– Befejezted? – kérdezte Jubal. Felnéztem és bólintottam. Próbáltam eltüntetni az arcomról a szenvedést. – A parancsnok akar beszélni veled.

A kézfejemmel megtöröltem az orromat, és nagy levegőt véve felálltam. Minden izmom görcsbe merevedett. Tudtam, mi következik. A parancsnok egész délelőtt megbeszéléseken ült a többi műszak parancsnokaival, a főnökkel és a városi tanáccsal. Miattam.

– Taylor? – szólt utánam Jubal, amikor elmentem mellette.

– Igen? – fordultam felé bosszúsan. Félbeszakította az érzelmi felkészülésemet arra, ami a parancsnoki irodában várt rám.

– Uralkodnod kell az indulataidon, vissza kell vened belőlük, mielőtt bemész hozzá. Így is elég nagy bajban vagy. Nem szerzed vissza a feleségedet, ha állásod sem lesz.

– Nem számít. Amióta elhagyott, minden ellenem dolgozik.

Jubal elfintorodott, szemérmetlen önsajnálatom nem hatotta meg.

– Ha kevesebbet foglalkoznál azzal, ki hibás a törtétekért, akkor talán felszabadulna az eszed és a szíved, és találnál valami megoldást.

Végiggondoltam a tanácsát, és bólintottam, aztán nagy levegőt vettem. Jubalnak szokás szerint igaza volt.

A parancsnok telefonált, amikor bekopogtam, és beléptem az irodájába. Felemelte a mutatóujját, aztán intett, hogy üljek le az íróasztala előtti két narancssárga szék egyikére.

Úgy tettem, ahogy utasított, aztán a hasamon összefontam az ujjaimat, és a térdem ugrálni kezdett. Az iroda nem sokat változott, amióta a parancsnok átvette: ugyanazok a képek lógtak a falakon, a különböző parafatáblákra információs plakátokat tűztek fel. Az épület koráról a lambéria, a foltos szőnyeg és a kopott bútorok árulkodtak. Csak három dolog változott: az íróasztalon álló bekeretezett fénykép, az asztalnál ülő férfi és az előtte elhelyezett névtábla:

TYLER MADDOX PARANCSNOK

– Hívtál? – kérdeztem, amikor visszatette a telefont a helyére. Felvettem a rólunk és apáról készült képet, amin egymás mellett, egymást karolva álltunk, boldogan. Thomas tetoválatlan bőrével, világosabb, hosszabbra növesztett hajával és zöld szemével kirítt a környezetből, azaz a mi egyforma barnaságunkból.

– Aki ezt a képet látja, azt hiheti, hogy Tommy a postás fia. Csak akik jól ismernek minket, tudják, hogy anyára hasonlít.

Tyler grimaszt vágott. – Tudom, hogy már mondtad egyszer, de mondd el még egyszer, Taylor. Mondd, hogy nem tudtad, ki az, amikor az öklödet lendítetted?

Igyekeztem nem védekezésbe szorulni, de nehezemre esett visszafogni magam, amikor arra kért, magyarázzam meg, miért ütöttem ki a polgármester fiát, mert egy bárban megfogta a feleségem fenekét. Tyler tudta, ahogy én is, hogy a helyemben ő is ezt tette volna. A Maddox fiúk nem veszik fontolóra valakinek a rangját, mielőtt helyre teszik őket.

– A polgármester pár éve költözött ide – kezdtem. – Honnan sejtettem volna, melyik a szarzsák fia?

Tyler rosszálló arckifejezése nem változott. – Ez nem egyszerűen egy elcsesztett helyzet. Ezúttal tényleg nem tudom, hogy moslak ki ebből.

A térdemre könyökölve előrehajoltam. – Ezúttal? Úgy teszel, mintha egész életemben te hoznál ki óvadék ellenében mindenhol. Szerintem kölcsönös engedményekről van szó.

Tyler vállá megroggyant. – Oké, akkor most rajtam a sor, és te piszkosul kibasztl velem. Meg van kötve a kezem.

– Talán annak a faszszopónak nem kellett volna fogdosnia a feleségem fenekét.

Tyler hátradőlt, és türelmetlenül felkapta a vizet. – Megbotlott.

Összeszorítottam a fogamat, és úgy markoltam a szék karfáját, hogy kifehéredtek a bütykeim; így próbáltam visszatartani magam, nehogy rávessem magam a fivéremre. – Ne ismételd a kibaszott hazugságaid nekem, Tyler. A tulajdon szemmel láttam, ahogy a csapat másik fele is. Jubal, Zeke, Cukor, Zsidó, Macska és Hordár is az állásukat kockáztatták, amikor megerősítették a vallomásomat. Pedig tudták, hogy a polgármester mást szeretne hallani.

Tyler egy pillanatig dühösen nézett rám, aztán ellágyult a tekintete. – Tudom. Ne haragudj!

– Szóval akkor... végeztünk? – kérdeztem.

– Igen. Mindketten.

Összevontam a szemöldököm. – Hogyhogy? Ezt nem tehetik, baszki! Hogy tehették meg?

– Ők nem, de én ma reggel beadtam a lemondásomat. Úgy fest, ma vagyunk itt utoljára.

Nehéz lett a szívem, és hitetlenkedve fújtam ki a levegőt. – Most szarakodsz velem?

Tyler megrázta a fejét. – Együtt kezdtük. Együtt is fejeztük be.

A fejemet csóváltam, és könnyek marták a szemem. Emlékeztem, milyen büszke volt Tyler, amikor megkapta a kinevezését, milyen büszke volt rá Ellie, és milyen boldogok voltunk mind, amikor aznap este ünnepeltünk. Nála jobb ember nem létezett erre a posztra. Úgy törődött az embereivel, mint velem.

– Nem érdemled ezt. Keményen törted magad ezért a pozícióért.

Tyler felállt, és megkerülte az asztalt. Odanyújtotta a kezét, és amikor megragadtam, talpra rántott. – Ez csak egy íróasztal. Te a testvérem vagy.

Megölelt, én meg a vállára ejtettem a fejemet. Feszültté váltam, ahogy igyekeztem magamba fojtani mindazt a fájdalmat és sértettséget, ami Falyn távozása óta gyűlt bennem, és most még azt is, hogy elvesztettem az állásomat – plusz bűntudatot éreztem, hogy miattam Tyler is elveszti az övét –, nehogy partatlanul kirobbanjanak belőlem az érzések.

– Most már talán apának sem kell többé hazudnunk, és tényleg biztosítási ügynökök lehetünk – karolta át a nyakamat, aztán szabad kezét ökölbe szorítva megbúbolt. – Gyere. Minden rendben lesz. Mondjuk meg együtt a fiúknak.

– Figyelj csak... – kezdtem. – Gyorsan kell találnom másik állást.

– Miért?

– Falyn hazaköltözik a fiúkkal.

Tylernek leesett az álla, aztán egy lépést hátrált, és beleöklözött a karomba. – Komolyan beszélsz, öcskös? Hisz ez szuper!

Egyik lábamról a másikra álltam, aztán összefontam a karomat. – A gyerekek nem érzik jól magukat Springsben. Mondtam Fallynek, hogy költözzenek be a házba.

– Értem.

– Szóval most lakást is keresek.

Elfintorodott. – Nem olyan jó hír, mint gondoltam.

– Én is jobbra számítottam.

Tyler a vállamra tette a kezét. – Odajössz hozzám és Ellie-hez?

– Nem, de azért kösz.

– Szeretitek egymást, majd rendbe teszitek a dolgokat.

Lesütöttem a szemem, a testemet borzongás rázta. – Ha szeret, miért hagyott ott?

Tyler erre nem tudott válaszolni, csak belemélyesztette az ujját a karomba. – Kibaszottul eszelősek vagyunk. Tökösnek kell lenniük a lányoknak, hogy szeressenek minket. És... néha el kell veszítenünk valakit, hogy végre legyen bátorságunk azzá fejlődni, akit megérdemelnek.

Lesüllyedt a mellkasom, és úgy szakadt fel belőlem a levegő, mintha Tyler bevitt volna nekem egy gyomrost. Ilyen igazságot hallani felért egy kardba dőléssel.

– Kérlek... ne említsd senkinek, hogy visszajön – mondtam. – Szeretnék alaposabban elbeszélgetni vele, mielőtt a polgármester fia megtudja. Arrogáns faszkalap.

– Nem veheti el a feleségedet, Taylor. Fallyn nem akarja.

– De engem sem – fintorodtam el.

– Baromság, ezt te is tudod. Egy-egy ponton mindannyian átéértéktük a dolgokat, és rájöttünk, hogy a feleségeink tor-kig vannak a szarságunkkal. Rendbe ráztuk magunkat, és most minden szép és jó. Csak te egy napot késtél.

– Valami hasonló – mormoltam, ahogy kiléptünk a lakórészbe.

Megálltunk a legközelebbi fotelsor előtt. A műszakunk tagjai minden helyet elfoglaltak. Hozzánk hasonlóan ők is nagymenők voltak, és a szíriénát várták, hogy megízleljük az adrenalint és a hatalmat, ami azzal járt, hogy egy megállíthatatlan, embertelen erővel szálltunk szembe, ami sokszor győzött felettünk.

Jubal felegyenesedett ültében, a szemébe kiült a felismerés. – Süket duma. Nem hiszem el.

– Én... – Mielőtt befejezhettem volna, az épület összes hangszórójából felbődült a riasztás. Vártuk, hogy Sonja, a diszpécser közölje a címet és a tüzeset jellegét, ahova riasztottak minket.

– Elsődleges tűzriasztás a Hickory raktárépületből, North Lincoln Avenue 200 alól. Emberek is lehetnek bent.

– Hogyan? – csodálkoztam el. – Évek óta üresen áll.

– Basszus – kiáltott fel Jubal. – Nem áll üresen. A Hickory család kiadta a Marquis Bútoroknak úgy öt éve. Tele van az árujukkal.

– Szükség lesz a létrás kocsira és két nagyobb tűzoltóautóra. A szerkocsi álljon készenlétben! – kiabálta Tyler, aztán kézfejjel a vállamra csapott. – Gyere velem. Egy utolsó bevetés.

Összeráncoltam a szemöldököm. – Azt ígértem Falyennek, hogy ma este felmegyek Springsbe, hogy segítek összepakolni a gyerekekkel.

Tyler megértően vigyorodott el. – Nem gond. Foldozd össze az életedet, hogy ne kelljen a nyavalygásod hallgatnom, rendben?

Lagymatagon mosolyodtam el, aztán néztem, ahogy az ikertestvérem felkapja a parancsnoki sisakját, kabátját és kulcsait, majd a mentőkocsik garázsába rohan, ahol az autója állt.

A csapat a nyomába eredt, és beültek a tűzoltóautókba meg a mentőkocsiba, míg én egyedül álltam. Éreztem, hogy megfeszül az állkapcsom. Valami nem volt a helyén.

– A francba is, Tyler! – morogtam magam elé, aztán kisi-ettem, hogy beöltözzek. Beleléptem a tűzoltó-egyenruhámba, felkaptam a sisakomat, és abban a pillanatban téptem fel az ajtót, amikor Tyler hátramenetben elindult.

Összevont szemöldöke alól nézte, ahogy magam elé húzom a biztonsági övet. – Mi a bánatot művelsz, faszikám? Menj el a feleségedért!

– Utolsó alkalom – válaszoltam. Hátradőltem és magabiztos képet vágtam.

Tyler a gázra taposott, és olyan sebesen vezette a csapatot a külvárosba, hogy a szirénáink kísértő hangja elmaradt mögöttünk. Közben a rádión beszélt, a parancsnokság többi tagjával értekezett, akik kijönnek majd a helyszínre, és a menetirányító központon át adta ki a parancsot, hogy a nézelődők számára minden ki- és bevezető utat le kell zárni. Mindannyian tisztában voltunk vele, hogy a raktárépületben valóságos pokol lesz, de láttam, hogy a bátyám szeme idegesen megrebben. Neki is rossz előérzete volt.

Sívított Tyler tűzoltókocsijának fékje, a kerekek belevájtak a murvás útba, amikor a raktár mögött megállt. A fölénk tornyosuló háromszintes épület déli oldalát majdnem teljesen elborították a lángok. Leengedtem az anyósülés felőli ablakot, és még harminc méterről is perzselte az arcomat a forróság. A lángok az eget nyaldosták, fényes, torz ujjakkal nyúltak a magasba, miközben felfalták és megemésztették az acélt és a fát, ami öt nemzedéken át állt ellen a kemény coloradói teleknek.

Tyler előrehajolt, mellét a kormányhoz préselte, hogy jobban lásson. Túl kellett üvöltenie a bömbölő narancsvörös szörnyeteget. – Ez aztán egy kurva nagy dög! – Betelefonált az irányítóközpontnak, hogy zárják le a raktárhoz vezető utakat. Az egyenletes víznyomás így is probléma lesz. Nem hiányzott, hogy még a kocsik is áthajtsanak a csöveken.

Munkám során először fogott el baljós érzés egy tűz előtt.
– Rossz érzésem van, Tyler.

Kifújta a levegőt. – Szállj le rólam, nagytesó! Az ilyen kibaszott aljanépek nem halnak meg.

Felnéztem a tűzre. – Remélem is. Három hónapja nem öleltem meg a feleségemet.